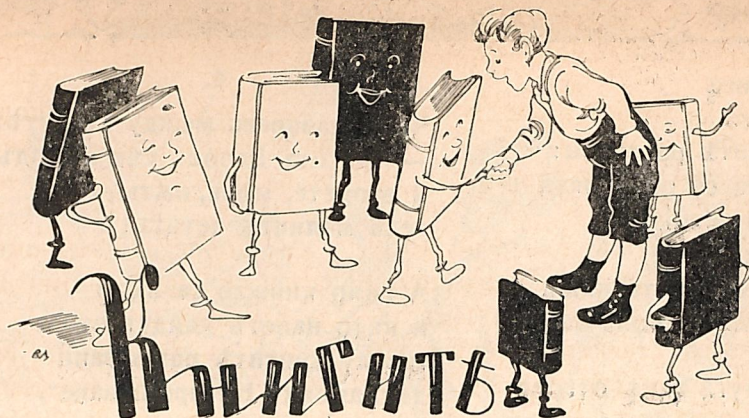

1.

Мързеливиятъ ми бате
хвали се, че всичко знае,
но на табла и на карти
той по цѣли дни играе.

Питамъ го: — Кажи ми, бате,
за звездитѣ въ небесата!
Той отвръща: — Туй не зная,
тѣ сж нѣкжде въ безкрая!

Азъ го питамъ: — Ха, кажи ми
градъ ли, връхъ ли е Бомбай?
И кжде е вѣчна зима? —
Батко и това не знай!

Е добре, кажи тогава,
какъ отъ пѣськъ чаша става,
а хартия — отъ дърва?
Батко клима ми съ глава.

— Бате, нищо ми не каза
ти за Ботевъ и за Вазовъ!
Батко дума: — Остави,
че играта не върви!

— Я кажи за Едисона!
Кой измисли телефона?
И отъ колко ли години
има парнитѣ машини?

И го питамъ за Хаваитѣ,
за върха на Хималаитѣ
и за стари времена, —
батко вдига рамена...

2.

Ей разшава се полека
нашата библиотека.
Смѣе се дебела книга:
— Твоя батко — остави го,
какъ ли пѣкъ ще отговоря,
като хичъ не ни отваря,
а на карти все играе,
мисли си, че всичко знае!
А пѣкъ ние
тукъ не криемъ,
колко много сме честити,
ние знаемъ,
ние знаемъ
всичко, за което питашъ!

3.

Малка книжка се разтвори,
за звездитѣ заговори.
Друга каза: — Ваньо, знай,
въ Индия е градъ Бомбай.
А на полюситѣ има
вѣченъ студъ и вѣчна зима.